

ת"פ 30192/04/13 - מדינת ישראל נגד סיון מור מלמד

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 30192-04-13 מדינת ישראל נ' מלמד

בפני	כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמת	סיון מור מלמד
	ע"י ב"כ עו"ד אדווה אלאב

גזר - דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירת גניבה.

בהתאם לכתב האישום המתוקן, ביום 18.12.12 במרכז פמילי בפ"ת נטלה הנאשמת טלפון נייד השייך למתלוננת, שהיה מונח על כסא, ויצאה מהמקום.

הצדדים הסכימו כי הנאשמת תשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן אשר יתייחס גם לשאלת הרשעתה, כאשר עמדת המאשימה הינה להרשעה, מע"ת ושל"צ ואילו ההגנה תעתור לבחינת אי הרשעה.

לאחר קבלת התסקיר ולנוכח עמדתו השלילית בשאלת אי ההרשעה, חזרה בה הסניגורית, בצדק, מכוונתה לעתור לאי הרשעה.

תסקיר שירות המבחן

בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשמת כבת 31, פרודה מבעלה, אם לשלושה ילדים בגילאי שנה וחצי עד 6. נמסר כי הנאשמת נמצאת בהליכי גירושין כשנתיים.

נמסר כי הנאשמת אינה עובדת מזה 4 שנים ומתקיימת מהבטחת הכנסה וסיוע בשכר דירה.

הנאשמת מסרה כי סיימה 12 שנות לימוד בבי"ס מקצועי במגמת הנהלת חשבונות, וניגשה לחלק מבחינות הבגרות. נמסר כי עברה מספר בתי ספר לאור בעיות התנהגות.

הנאשמת לא שרתה בצה"ל לאחר שהצהירה כי הינה מנהלת אורח חיים דתי.

הנאשמת מסרה כי עבדה כ-9 שנים בעסק משפחתי של שליחויות של בדיקות רפואיות שהיה בבעלות אביה.

נמסר כאמור כי כיום איננה עובדת וזאת על רקע חובות כספיים.

הנאשמת התחתנה בשנת 2006, ונמסר כי בעלה ניהל אורח חיים שולי ועברייני. נמסר כי על רקע זה ביקשה להיפרד ממנו לאחר שנורה בפתח ביתם במהלך סכסוך בין גורמים עברייניים.

עם זאת הנאשמת תארה קשר רגשי עמוק בינה לבין בעלה ורצון לשוב לחיים משותפים בעתיד.

הנאשמת מסרה כי בילדותה חיה משפחתה ברווחה כלכלית לאור הצלחת העסק שניהל אביה, ואולם לאור הסתבכות כלכלית של אביה, על רקע התמכרות להימורים, שקע העסק בחובות כבדים והוא נמכר לנושיו.

נמסר כי הנאשמת אפשרה לאביה להשתמש בחשבון הבנק שלה ואף חתמה עבורו על המחאות ללא כיסוי, ולאור זאת הסתבכה כלכלית וכיום היא אינה יכולה לנהל חשבון בנק.

נמסר כי לנאשמת אין עבר פלילי.

לגבי נסיבות העבירה, הנאשמת התקשתה בלקיחת אחריות וטענה כי בעת בילוי עם ילדיה במרכז הורים וילדים, מצאה טלפון נייד על כסא והרימה אותו במטרה לאתר את בעליו. היא ניגשה למספר אנשים עד שמישהי פנתה אליה ואמרה כי הטלפון שלה. הנאשמת מסרה לאותה אשה את הטלפון ועזבה את המקום.

הנאשמת לא ראתה בעייתיות בהתנהגותה ומתקשה להבין כי עליה לשאת בתוצאות מעשיה כפי שבא לידי ביטוי בהליך הפלילי שננקט כנגדה.

הנאשמת לא הביעה עמדה ברורה לגבי ביצוע של"צ, תוך שהיא מביעה קושי בביצועו בהתחשב במצבה המשפחתי.

הנאשמת לא הביעה צורך בהתערבות טיפולית, פרט להבעת נזקקות בהדרכה הורית, ולצורך כך הופנתה לרשויות הרווחה בעירה.

הנאשמת טענה כי היא מתכננת בעתיד לעבוד כמנהלת חשבונות והביעה חשש כי הרשעה בפלילים תפגע בסיכוייה להשתלב בעבודה בתחום זה.

מעו"ס בלשכה לשירותים חברתיים בפ"ת נמסר כי הנאשמת נמצאת עמם בקשר משנת 2012 וכי היא בעלת תפקוד הורי טוב. נמסר כי הנאשמת אינה נרתמת לטיפולים המוצעים לה לשם עריכת שינוי של ממש במצבה.

הערכת קצינת המבחן היתה כי לנאשמת קשיי נפרדות מאביה. כן הוערך כי לנאשמת רצון להתרחק מהעולם העברייני, בבד בבד עם משיכה שלה אליו, זאת כאשר ברקע צוין העדר מערכות תמיכה.

לאור זאת ובבחינת גורמי הסיכון אל מול גורמי הסיכוי לשיקום, ההערכה היתה כי ישנה רמת סיכון להישנות עבירות דומות ואחרות בעתיד הרחוק.

בהתחשב בכל האמור לעיל לא הומלץ על ענישה בדרך של של"צ, לנוכח ההסתייגות של הנאשמת.

בנוסף, לא הומלץ על אי הרשעה, מאחר שלא הוצגה ראיה לנזק או פגיעה קונקרטית בהתפתחותה האישית או המקצועית של הנאשמת.

הערכת קצינת המבחן היתה כי אי הרשעתה של הנאשמת יהיה בה כדי להעביר מסר מטשטש לגבי הבעייתיות שבהתנהגותה, בעוד שהרשעה תציב גבול ברור ותחדד ההשלכות של מעשיה.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי הנאשמת, ילידת 1983, הודתה וטרם הורשעה בכתב אישום שמייחס לה עבירת גניבת טלפון סלולארי. נטען כי הערך החברתי הנפגע הוא הפגיעה ברכוש הפרט.

נטען כי מתחם הענישה שנקבע ברע"פ 6365/13 **קליינר נ' מד"י** לעבירת גניבה של טלפון נייד הינו בין 2-8 חודשי מאסר בפועל.

נטען כי בענייננו כתב האישום הוגש ללא עתירת מאסר ולכן המאשימה עותרת להרשעת הנאשמת, מאסר על תנאי שיהא בו כדי להרתיע את הנאשמת מלחזור על מעשיה, וכן צו של"צ.

ב"כ המאשימה התייחס לתסקיר שירות המבחן. נטען כי מדובר בתסקיר שאינו חיובי בכל הנוגע ללקיחת אחריות, בעוד שהנאשמת מתארת סיטואציה שונה מזו המפורטת בכתב האישום ומתקשה להכיר בבעייתיות שבהתנהגותה. בנוסף נטען כי הנאשמת גילתה אמביוולנטיות לגבי ביצוע צו השל"צ ואף התנתה תנאים לביצועו.

נטען כי בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשמת מתקשה להתגייס לביצוע שינוי אמיתי במצבה.

נטען כי שירות המבחן מתרשם מסיכון להישנות עבירות בעתיד ע"י הנאשמת.

ב"כ המאשימה התייחס לכך שההגנה ויתרה על עתירתה לאי הרשעה לאור התסקיר, ואולם שירות המבחן מתקשה לראות המשך קשר עם הנאשמת לצורך של"צ.

ב"כ המאשימה טען כי בשיקולי קביעת מתחם הענישה אין לקחת בחשבון את עברו או העדר עברו הפלילי של הנאשם, ושיקול זה צריך להילקח בחשבון בקביעת הענישה בתוך המתחם.

לאור זאת עתר ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשמת, להטיל על הנאשמת מאסר על תנאי שיהא בו כדי להרתיע, וכן צו של"צ וקנס.

טיעוני הנאשמת

ב"כ הנאשמת טענה כי הנאשמת לוקחת אחריות על המעשה נשוא כתב האישום המתוקן, ואין בכוונתה לעתור לאי הרשעה לאור האמור בתסקיר שירות המבחן.

ב"כ הנאשמת טענה כי מדובר באירוע שהתרחש לפני למעלה משנתיים, כאשר הנאשמת נעדרת עבר פלילי מכל סוג שהוא.

נטען כי הנאשמת החזירה את הפלאפון לאשה שחשבה שזה הפלאפון שלה, ובפועל המכשיר לא נמצא בשום מקום.

ב"כ הנאשמת טענה כי מתחם הענישה מתחיל ממאסר על תנאי, ולא כפי שטען ב"כ המאשימה.

נטען כי בנסיבות הענין יש מקום לסיום התיק במאסר על תנאי וקנס, ולא מדובר בענישה מקלה אלא בענישה הנהוגה בעבירות אלה.

ב"כ הנאשמת הפנתה לתסקיר המתייחס למצבה המשפחתי המורכב של הנאשמת, ולכך שהיא בהליכי גירושין ומגדלת לבד שלושה ילדים, ובנוסף היא אינה עובדת מזה תקופה.

לאור זאת טענה ב"כ הנאשמת כי יש להתחשב בכך בקביעת סכום הקנס.

ב"כ הנאשמת טענה כי הנאשמת ביקשה מקצינת המבחן להתחיל את השל"צ בעוד כמה חודשים מתוך שיקולים הקשורים בילדיה. נטען כי הנאשמת לא חשבה שבקשתה תתפרש ע"י קצינת המבחן באופן כזה המייחס לה יחס אמביוולנטי לביצוע השל"צ.

לאור האמור לעיל עתרה ב"כ הנאשמת להשית על הנאשמת מאסר על תנאי וקנס.

דין

המחלוקת בין הצדדים לגבי רכיבי הענישה הראויים מצטמצמת לשאלת הטלת של"צ בנוסף למע"ת, ואין עתירה למאסר.

לפיכך, יוער מעבר לצורך, כי מפסק הדין שהוגש ע"י המאשימה ברע"פ 6365/13 **קליינר נ' מ"י** עולה כי לא נקבע בו שמתחם הענישה בעבירה של גניבת טלפון נייד מתחיל בהכרח ממאסר בפועל (או בעבודות שירות) כרף תחתון, גזר הדין של הערכאות הקודמות אושר לגופו ומבלי שבית המשפט העליון קבע מסמרות לעניין מתחם הענישה אלא השאיר נושא זה בצריך עיון.

מכשיר טלפון סלולרי הינו אמנם פריט יקר ערך שמחירו יכול להגיע לכמה אלפי ₪, ואף הפגיעה במי שמכשירו הסלולרי נגבב הינה לא רק כלכלית, אלא יוצרת עגמת נפש, פגיעה בפרטיות והפרעה לשגרת החיים.

יחד עם זאת, מתחם הענישה הנהוג בעבירות של גניבה ללא נסיבות מחמירות של שימוש באליומות, הונאה או מעילה באמון, מתחיל על פי הפסיקה הנוהגת במאסר על תנאי, ואינו סבורה כי צריך להחריג טלפון סלולרי מכלל חפצי הערך הנגנבים, ולקבוע לגביו מתחם שונה.

במקרה דנן, עסקינן באירוע חד פעמי בנסיבות שאינן מחמירות, ובנאשמת נעדרת עבר פלילי, אם חד הורית לשלושה פעוטות ובעלת נסיבות אישיות סוציאקונומיות קשות.

לפיכך איני רואה לנכון להטיל על הנאשמת של"צ בנוסף למע"ת.

נראה במכלול הנסיבות כי יש להציב בפני הנאשמת גבול ברור והרתעה ממשית לבל תשוב על העבירה. זאת בצד עונש כספי.

לפיכך אני גוזרת על הנאשמת 6 חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא תעבור עבירה כנגד הרכוש (למעט סעיף 413).

פיצוי למתלוננת בסך 600 ₪ אשר יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.6.15.

קנס בסך 200 ₪ אשר ישולם עד 1.6.15. לא תשלם את הקנס תרצה יומיים מאסר תמורתו.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד שבט תשע"ה, 03 פברואר 2015, במעמד הצדדים.